

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

In eandem, Sermo LXX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

sed postulas vt tibi veniat non habenti : & percipias illud quod tibi affectu suo Dominus pollicetur, cum
Mat. 25. dicit: Venite benedicti patris mei, percipite regnum, quod vobis paratum est à constitutione mundi. Venite benedicti, non dixit veniamus: percipite, non dixit percipiamus. Nemo miretur, quia patrem vocat
Luc. 1. qui nondum natus est : nam si Ioannes exultat, &
Gen. 15. Iacob colluctatur in vtero, prudens æstimet quid possit natura diuina, si tantum potest per D E V M humana conceptio.

In eandem, Sermo LXX.

OMnia quæ diuinitus dicta, factaque referuntur, sunt miraculo, sunt stupori, sunt pauenda mortalibus, ipsis etiam cœlestibus sunt tremenda: sed nihil tam stupet cœlum, pauet terra, expauescit vniuersa creatura, quam quod vos estis hodie nobis dicentibus audituri. Seruus dominum patrem vocare audet, iudi em suum reus nuncupat genitorem, conditio terrena sua se voce adoptat in filium : qui terrena perdidit, æstimat se diuinitatis heredem. Sed audemus quia præsumptio dicentis non est, vbi autoritas est iubētis: ipse enim nos hodie dicere sic voluit, qui nos docuit sic orare. Et quid mirum si homines Dei consecrauit in filios, quando se hominis dedit & aptauit in filium? Carnis tunc naturam transtulit in diuinam, deitatem quando humanam detulit ad naturam : tunc hominem sibi in cœlestibus præstitit cohæredem, quando se participē reddidit terrenorum. Aut homini negare quid amoris potuit, quid muneris, qui totum quod erat hominis, etiam peccatum suscepit, & mortem? Aut quomodo hominem in suis prosperis socium non habebit, qui in aduersis hominis se fecit esse consortem? Homo redi ad Deum

Deum sic amatus à Deo: & ad illius gloriam da totum te, qui se totum propter te ad suam deduxit injuriam, & voca patrem fidens, quem tanto amore tuum probas, sentis, intelligis esse genitorem. *Pater noster.* Quod nondum natus patrem vocat, nemo miretur: Deo nata sunt nascitura, futura facta sunt Deo. Quæ futura sunt, inquit, iam fuerunt. Hinc *Eccles. 3.* est quod in vtero suum Ioannes sentit auctorem: & *Luc. 1.* extat nuncius matri, qui erat suæ nescius vitæ. Hinc est quod Iacob ante legitur bellare, quam nasci; ante triumphare, quam viuere. Hinc est quod iam sunt D E O, qui sibi adhuc non sunt, qui electi sunt ante constitutionem mundi. *Qui es in cælis.* Non quod ille non sit in terra, sed vt tu per hoc germen esse noueris te cœlestem: & si te Dei filium esse fateris, viue quasi Dei filius, vt actu, vita, virtutibus, tanto possis respondere genitori. *Sanctificetur nomen tuum.* Quia à Christo vocatus es Christianus, petis vt prærogatiua tanti nominis sanctificetur in te: quia nomen Dei quod per se, & sibi sanctum est, aut sanctificatur in nobis nostro actu, aut nostro actu blasphematur in gentibus. *Veniat regnum tuum.* Ipse dicit: Regnum D E I intra vos est: si *Luc. 17.* intra nos est, veniat vt quid oramus? Est in fide, est in spe, est in expectatione, sed vt in re veniat, iam precamur. Veniat autem nobis, non ille qui semper conregnat patri suo, semper regnat in patre, sed veniat nobis. Venite benedicti patris mei, percipite regnum *Mat. 25.* quod vobis paratum est ab origine mundi. Dicimus, *Veniat regnum tuum.* Vt sic D E V S regnet in nobis, quatenus in nobis desinat mors regnare, desinat regnare peccatū. Regnavit, inquit, mors ab Adam vsque *Rom. 5.* ad Moysē. Et alibi, Nō regnet peccatū in vestro mortali corpore. *Rom. 6.* *Fiat voluntas tua, sicut in cælo & in terra.*

Rom. 6. Nunc in terra multa fiunt pro diaboli voluntate, pro sæculi nequitia, pro desiderio carnis: in cælo verò, fit nihil præter Domini voluntatem: petimus ergo, vt interempto diabolo, vt nouo sæculo, vt mutato corpore, vt destructo mortis imperio, vt abolita dominatione peccati, in cælo & in terra, in Deo & hominibus, vna Dei sit, eademque voluntas. *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie.* Post regnum cælestē, terrenum panem petere non iubemur: prohibente ipso cum dicit: Nolite solliciti esse animæ vestræ quid manducetis aut quid bibatis. Sed quia ipse est panis qui de cælo descendit, petimus & precamur, vt ipsum panem, quo quotidie, id est, iugiter sumus in æternitate victuri: hodie, id est, in præsentī vita, de conuiuio altaris sancti, ad virtutem corporis, mentisque capiamus. *Et dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.* Sic dicendo homo indulgentiæ modum, mensuramque veniæ tu tibi dedisti, qui à domino tantum tibi petis dimitti, quantum dimiseris ipse conseruo. Dimitte ergo delinquenti in te totum, si vis ipse de tuis nihil domino debere delictis: in altero dimitte tibi, si vis ipse vindicem vitare sententiam. *Et ne nos inducas in tentationem.* Deus sicut scriptum est, neminem tentat, sed tentare dicitur, cum contumaciter euntes ad tentationem laqueos derelinquit. Sic Adam tentatoris incurrit insidias, dum sui præcepta deserit cōditoris. Vnde autem & à quo tentaretur homo, prodit sic dicendo. *Sed libera nos à malo.* Hoc est, à diabolo, qui totius mali & auctor est, & origo: diabolus natura cælestis fuit: nunc est nequitia spiritalis, ætate maior sæculo, nocendi vsu tritus, lædendi arte peritissimus: vnde non iam malus, sed malum dicitur, à quo est omne quod malū est. Hinc est quod propriis viribus

Mat. 6.
Ioan. 6.

Iacob. 1.

Gene. 3.

viribus liberari homo non potest, carnalibus vinculis illigatus. Petendum nobis est ergo, vt Deus nos à diabolo liberet, qui Christum terris vt diabolus vinceret, commodauit. Clamet homo, clamet ad Deum, clamet, libera nos à malo, vt à tanto malo solo Christo vincēte liberemur. *Pater noster qui es in cœlis.* Orandi thema, materiam petendi, supplicandi normam paucissimis in verbis, ipse tibi qui tibi est exorandus indulget: vt ex hoc tu petendi sumas sensum, intellectum postulandi capias, mensuram colligas impetrandi: & breuissimo magisterio orandi latissimam capias disciplinam, simul quia ad amoris indicium Rex ipse officio fūctus est aduocati, vt preces quibus responsurus erat, ipse dictaret. Cunctatio ablata est impetrandi omnis, imò fiducia collata est tota promerendi, quando ipsum se legit in precibus qui rogatur. Metus locum non habet, vbi à patre filius pietate interprete desiderat quæ sancta sunt, impetrare.

In eandem, Sermo LXXI.

FRatres charissimi, qui vos donauit credere, ipse vos docuit & orare: & totam petendi formā paucis aptauit in verbis: quia cum patrem postulat, multa prece filius non laborat: sicut enim petere cogit necessitas genitum, ita vrget charitas dare genitorē. Pater ergo qui spōte præstat, non tā vt petatur, quàm quid petatur ostendit: vt filius petendo iusta placeat, qui potest stulta postulans displicere. Audite patrē, & vos filios esse iā credite, vt quæ petieritis, incunctanter impetrare possitis. Quid valeat fides, credulitas quid possit, quāti sit confessio, hodie monstratur in vobis. Ecce Trinitatis trina cōfessio in cœlestem sobolē de terrena vos sustulit seruitute: ecce fides quæ DEVM

Q 5

locuta